

לייזה מילר: אני מודאגת!

„בהוליווד אסור להיכשל שלוש פעמים רצופות.“ קובעת לייזה מילר, ואחרי גברת בת מזל ונינה, היא מודאגת. והיא יודעת בהחלט על מה היא מדברת. מן היום הראשון לחייה נשמה את אוויר האולפנים, אכלה בוקר, צהריים וערב וזהר עם צלוליד, עקבה אחר אביה, וינסנט, כשבים סרטים, ואחר אמה, ג'ודי גארלנד, כאשר הופיעה בהם והתמוטטה בהדרגה, גופנית ונפשית.

לייזה מילר מודאגת, משום שלמרות היותה היום השקנית המזומרת (או אולי צריך לומר הזמרת-השקנית) הפופולרית ביותר — יחד עם ברברה סטרייסנד — היא הבחינה שסרטיה של סטרייסנד הם הצלחות קופתיות מסעירות, ואילו סרטיה שלה, מאז קבארט, אינם מכסים אף את הוצאותיהם.

„מה, אעשה אם איני יכולה למצוא תסריטאים שידעו לכתוב בשבילי סיפור שינצל גם את הכישורים הקוליים וגם את הכישורים הדרמאטיים שלי?“ התלוננה לפני זמן-מה. אחר-כך החליטה שיש בכל זאת משהו שאפשר לסמוך עליו. מרטי סקורסו, נערה-הפלא שביים את אלס לא גרה כאן יותר ונהג מונית, הציע לה תפקיד ראשי בסרט מוסיקלי דרמאטי בשם ניוורוק. ניוורוק לצידו של רוברט דה-נירו, ובשפת גיבוריו של סקורסו מסרט אחר (רחובות זועמים): „זו היתה הצעה שאי-אפשר לסרב לה.“

דחוף את התפקיד. „זה סצנות מחיי נישואין עם מוסיקה“, מגדירה היום לייזה את הסרט. היא מגלמת בו זמרת משנות ה-40' העולה בהדרגה בסולם ההצלחה, על נישואיה לג'קסון סטופון שנקלע לאמצע שינויי האופנה בג'אז, בין עידן החימומות הגדולות לבין תקופת הביי בופ. הסרט שזור פיזמונים רבים מאתה תקופה, כולל אחרים שזכו בביצועים בלתי נשכחים בזמנו מפני אמה של הכוכבת, כמו הגבר שאני אוהבת.

התלבשו של התקופה והאיפור הז'ינור מיד, למבקרים רבים, את דימויה של הבת לאם לא רק מבחינה חיצונית, אלא גם בצורת המישחק, בדרך השירה, באישיותה הקורנת מול המצלמה. „אין מה לעשות“, טוען סקורסו, „אתה מניח פיאח על ראשה והיא גראית בדיוק כמו אמה.“ והתגובה על דימיון זה היתה מעור רבת בהחלט. היו שטענו כי כישרונה של הבת הולם להפליא את הדמות שיכולה היתה לגלם האם, ואחרים טענו כי הבת פשוט חונקת את התפקיד מרוב כישרון. „כל הסרט נלחמתי עימה כדי שתעשה פחות“, מספר סקורסו, „בכל פעם שהניח זה לאמניירות שלה להשתלט עליה, בכל פעם שגלשתה לתוך התדמית הציבורית שבנתה סביבה, הפסקתי את הצילומים וגיסיתי להסביר לה את המצב. כי האמת היא שכל שהיא היתה טבעית יותר ושיחקה פחות, היתה התוצאה משתפרת.“

לייזה עצמה מודעת לבעיה. „אנשים מנסים תמיד לשכנע אותי שאני הולמת תדמית מסוימת שמצטיירת בעיניהם, ואני חשה אשמה אם איני מתאימה את עצמי לתדמית זו“, היא מודה. „בדרך-כלל מניסס להסביר לי שאני הילדה האומללה שלא היתה לה ילדות, שתמיד ניצלו אותה והעבירו אותה בפרך, ללא מנוחה. צר לי לאכזב אותם, אבל אם לא נחתי עד היום הרי זה משום שאני עושה בדיוק מה שאני רוצה, ובינתיים, אני נהנית מזה מאוד.“

ערך המניות. בינתיים היא מכינה הצגה חדשה בשם המשכי להקרין וזהר בכימיו של אותו מארטין סקורסו. לשם כך היא עובדת כעשר שעות ביום, שרה ורוקדת ללא הפסק, וכאשר היא חוזרת לערב הביתה, היא פורקת את המתח של יום העבודה בשיעורי ריקוד ובאזנה למוסיקה. כאמור, זה מה שהיא אוהבת. היא מאושרת מן הצורה שלבש ניו יורק, ניוורוק בסופו של דבר, הסרט עלה 8.5 מיליון דולר ושווה, לדעתה, כל פרוטה שהושקעה בו. „אילו עוד היו היום

רב יותר מן הדרוש בשידורים בעברית. מסקנתה של גישה זו היא כמובן הפרדה. אופי מקשרים שונה, תפיסה תוכניתית שונה, והתאמתה לסטטוס-קוו של מטלות קיימת. ארגון צוקרמן טוען כי המדינה משתדלת לחסל את המחלקות והשירותים המיוחדים לציבור הערבי ולמגזר במסגרת השירותים הכלליים הניתנים לכל אזרחי המדינה וכי רשות-השידור צריכה להתיר לאותו סוג של שילוב, הצופה הערבי ישנה את דפוסי ההאזנה שלו, ויתר קרב יותר אל הצופה היהודי.

הטענות של כל צד והצד שכנגד — רבות. תוכידים ממשיכים להקשלות. היתר סים בין פתאל וצוקרמן הגיעו למצב של קיפאון מתוח. בעבר שררו ביניהם יחסים עבודה תקינים, ופתאל אף מילא פעמים אחדות את מקומו של צוקרמן בהיעדרו. הוא גם ניגאה ונשמע כאיש שקט מטיב יע. כמו המחלקה שלו — מאותם שעובדים בצינעה, מפיקים תוצרת טובה ולא מנהר לים ומילחמות-כוח.

גם לארגון צוקרמן אין כל טענות מיק צועיות נגד החטיבה הערבית. נהפוך הוא. הוא שבע-רצון מן הרמה הכללית של השידורים בערבית, ושחלקם היה עשוי בהחלט להשתלב במישורים העיבריים (כגון, למשל, תוכניות הדראמה שמפיקה המחלקה הערבית). על טענות-קיפוח ספר ציפיות הוא מבקש לענות בנתונים סטטיסטיים (כמה אנשים מן המחלקה הערבית אכן נשלחו להשתלמויות), או בטענות מהותיות (לא נשלח כתב ערבי למתגר ריאל משום שלא היה בכך צורך מהותי).

אלא שנתונים סטטיסטיים יש גם בצד שכנגד. פתאל מבירא שתי הצעות לביצוע הפרדת השידורים, ומנסה להוכיח כי אין ממש בטענותיו של המנהל כאילו תעלה ההפרדה כחמשה מיליון לירות מיותרים שניתן לחסוך אותם, וכאילו גם כיום נוצר ביוזבו ביגלל אופי פטולתה הנפרד של החטיבה הערבית. הצעה אחת אמורה לה יות זולה בתכלית: מינוה אחראי לכל סוגי השידורים בטלוויזיה שיספק שידורים הן לעיברית והן לערבית, ומנהלי-התוכניות יעסקו רק בתכנים.

הרגלי

הצפייה

צוקרמן מאמין שפירושה של הצעה זו הוא פירוק הטלוויזיה: כל סידורי הקדימויות ייקבעו על-ידי איש טכני שר אינו מתמצא בתכנים, האנרכיה תשתלל. הצעתו האחרת של פתאל גראית למנהל מבולבלת הבלתי-יעילה: לפרק את החיי דות, לפצל עבודה לפי חלוקה של שר רותים פנימיים (בטלוויזיה) וחיצוניים (חברות-הפקה פרטיות) — זה יקר מדי, ומסביב על כל משלכת התפקה.

הצעתו של צוקרמן בדבר פיזור השידורים הערבים גראית לא אפשרית ונטיה לא שרדין לא ברור את אפשרויות השילוב שלה ומה מודת כי זהו עניין חסרון בדיקה רבה, של הרגלי צפייה למשל. אומרים שבשעה 20:00 עוזבים כל הצופים הערבים את הטלוויזיה ישראלית ועוברים לערוץ 3 בירדן, שם משדרים רק חומר ערבי מקורי. עם ערוץ כזה אין הטלוויזיה הישראלית יכולה להתחרות. לא כיום, אומרים גם שאמינותן של ההחלטות בערבית המשודרות בישראל נמוכה מאד בקרב הציבור הערבי. צריך לבדוק את ההצעה. הצעה אחרת, מלך אולי מוטב לאחד את מחלקת ההדפסה הערבית עם המחלקה בעיברית ולהתייחס אל המתחרה הערבית כאל מהדורה מתורגמת.

אנשי המחלקה הערבית אינם מבינים צורה יצירתית על הצעת באלה, אף שר יתכן כי הם יותחים. הם מרגלים בשלח ערוץ שאליו הם פונים וזהו בעיית. האופקיה הערבית ובאין ואישית לחסוף עצמה לתוך של המידה בטלוויזיה האחרת לטלה בארצות ערב ושתפניה אליה גר אית לאנשי החטיבה הערבית בטלוויזיה הישראלית כאחר מיעדה החשובים — מפסקת, מסבב הדברים, באמצעותם של שידורים מקשראל.

כולם נכנסו לתקופה של המתנה מאד לצת ממסגרתיהן של ועדות, טענותיהם של אנשי החטיבה הערבית טובעות בתוך סבך הבעיות האחרות. יש שכבר פשוט אינם מבינים כלל ומה הם רוצים אלא שלטביהם העניין בלור מאד: הם נאבקים על קיומם.

ארומוזר

צפוי דלתות וקירות

לימונטה

סמט הדיש נגד כתמים

תן טרמפ לחייל